

NAUJŪJŲ LIETUVOS VYSKUPŲ ORDINARŲ INGRESAI

2001 metais trims Lietuvos vyskupams sukako 75-eri, todėl jie pagal bažnytinius kanonus privalėjo atsistatydinti, o jų vietoje turėjo būti paskirti nauji ordinarai. Ir štai 2002 m. sausio 5 d., šeštadienį, Šventasis Tėvas paskyrė tris naujus vyskupijų ordinarus. Popiežius Jonas Paulius II vietoj atleistų Telšių, Vilkaviškio ir Panevėžio vyskupų Antano Vaičiaus, Juozo Žemaičio, MIC, ir Juozo Preikšo šių vyskupijų ordinarais paskyrė ligšiolinį Vilniaus arkivyskupo augziliarą ir Lietuvos Vyskupų Konferencijos generalinį sekretorių vyskupą Joną Borutą, SJ, ligšiolinį Kauno arkivyskupo augziliarą vyskupą Rimantą Norvilą ir ligšiolinį Telšių vyskupo augziliarą vyskupą Joną Kaunecką.

Sausio 20 d. naujasis Telšių vyskupas JONAS BORUTA, SJ, iškilmingai įžengė į vyskupijos katedrą. Ingreso iškilmės prasidėjo Lietuvos vyskupų eiseną iš vyskupijos kurijos į Telšių katedros šventorių. Katedros kriptoje ir šventoriuje pasimelsta prie Telšių vyskupų kapų. Prie katedros durų naująjį Telšių vyskupą pasitiko katedros kapitulos kanauninkai ir vyskupijos konsultoriai. Po maldos Švenčiausiojo Sakramento koplyčioje prasidėjo iškilmingos šv. Mišios. Katedros kanauninkų kapitulos pirmininkas kan. dr. Juozas Šiurys perskaitė popiežiaus Jono Pauliaus II dekretą, kuriuo paskiriamas naujasis Telšių vyskupas.

Kardinolas Audrys Juozas Bačkis, pasveikinęs tikinčiuosius, pristatė vyskupą ordinarą Joną Borutą, SJ. Pabrėžęs, kad kiekvieno mūsų pašaukimas būti kelionėje, kardinolas toliau pasakė: „Vyskupas Jonas Vilniuje paliko ne tik ryškius pėdsakus, bet ir daug draugų, daug žmonių, kurių gyvenime buvo ir liko ryškiu kelrodžiu. Vysk. Jonas atėjo tarnauti Dievui ir žmonėms gražioje Žemaičių žemėje. Jis pasirinko šūkį: 'Tarnauti su meile'. Mieli žemaičiai, priimkite savo naująjį ganytoją kaip Dievo dovaną. Jeigu jūs nuoširdžiai bendradarbiausite, jeigu jį mylėsite ir jam padėsite kurti Kristaus karalystę šioje garbingoje mūsų Bažnyčios vyskupijoje, galėsite kartu su šv. Petru ištarti: 'Gera mums čia būti!' (Mt 16,4)“.

Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius, SJ, pabrėžė, kad Kaunas jaučia ypatingus sentimentus Žemaitijai. Iš Žemaitijos į Kauną kitados buvo perkeltas vyskupas Motiejus Valančius. Jo nuopelnai Kaunui yra be galo dideli. Šiandien tarsi sugražinama skola. Atiduodamas žemaitis, gimęs Kaune. Arkivyskupas S. Tamkevičius, SJ, padėkojo vyskupui Antanui

Vaičiui už jo didelius nuopelnus Žemaitijai ir Lietuvai. Naujajam vyskupui įteikdamas ganytojo lazda, arkivyskupas metropolitas S. Tamkevičius, SJ, linkėjo, kad Dievas laimintų ne tik pirmąsias, bet ir visas jo gyvenimo dienas Telšių vyskupijoje, ir palydėjo vyskupą ordinarą Joną Borutą, SJ, į Telšių vyskupo sostą. Vyskupui išgengus į sostą, kanauninkai, konsultoriai, kunigai, vienuoliai, vienuolės ir pasauliečiai pareiškė jam pagarbą ir klusnumą.

Per šv. Mišias naujasis Telšių vyskupas ordinaras pasakė homiliją:

Mieli broliai ir seserys žemaičiai!

Kaip girdėjote iš šių Mišių pradžioje perskaityto Šventojo Sosto dekreto, Šventasis Tėvas Jonas Paulius II paskyrė mane šios senos ir garbingos vyskupijos vyskupu ganytoju.

Šiandien man pavesta didi atsakomybė, sunkios pareigos, žmogaus jėgomis neįmanoma įvykdyti užduotis. Kiek perfrazuodamas pirmajame Mišių skaitinyje skaitytas pranašo Izaijo mintis, susiedamas jas su šandienos mūsų šalies dvasinės būklės kontekstu, laikau tai savo veiklos gairėmis čia. Kitaip tariant, „ir mane Viešpats sau tarnu padarė, kad tiesos ieškojimuose pasiklydusius, nuo Viešpaties kelio nuklydusius pas Viešpatį Kristų parvesčiau, prie Jo Dievo mylimą tautą surinkčiau. Viešpats mane pagerbė patikėdamas tokias atsakingas pareigas, bet tik Viešpats – manoji stiprybė. Tą sunkią užduotį įvykdyti galiu, tik Viešpaties padedamas, tik Jam leisdamas per mane veikti, leisdamas Jam manim naudotis kaip įrankiu – visų Jūsų pilnutinei gerovei“.

Žvelgiu į garbingą Žemaičių Telšių vyskupijos 600 metų istoriją: po dešimtmečio – 2013 metais minėsime Žemaičių krikšto, o 2017 metais – Žemaičių vyskupijos 600 metų jubiliejus.

Prisimindamas dar senesnių laikų Dievo žodžio skelbimo šioje Žemaitijos žemėje istoriją, suvokiu šių man uždėtų pareigų sunkumą:

skelbti Kristaus Evangeliją ten, kur kuršiams ir žemaičiams Dievo žodžio neišdrįso pradėti skelbti didysis Skandinavijos – Šiaurės kraštų apaštalas šventasis Angaras, 853 m. atlydėjęs į Apuolę ką tik pakrikštytą vikingų karalių Olavą;

skelbti Evangeliją žemaičiams, kurių tapti krikščionimis kardu ir ugnimi neprivertė per 200 metų kryžiuočiai ir kurie pasikrikštijo tik savo teisėtų valdovų – Vytauto ir Jogailos raginami;

skelbti ir liudyti Kristų toje vyskupijoje, kur taip sėkmingai tai darė mano pirmtakai, Dievo tautos – Žemaičių liaudies apaštalai vyskupai Merkelis Giedraitis, Motiejus Valančius, Vincentas Borisevičius, Pranciškus Ramanauskas ir tiesioginis mano pirmtakas sunkiais sovietmečio priespaudos ir sudėtingais Atgimimo metais vyskupas Antanas Vaičius, – sunku ir sudėtinga. Lenkdamas galvą prieš šiuos didžius Žemaičių ganytojus, prašau Viešpatį malonės, kad būčiau bent šio to vertas jų didžiosios evangelizacinės tarnystės tęsėjas, kad pajėčiau panašiai kaip kitados

jie XXI amžiaus pradžios Žemaičių žemės žmones vesti į išganymą, gyvenimo pilnatvę Kristuje.

Įžengiu kaip ganytojas į šią katedrą 75-ųjų palaimintojo Jurgio Matulaičio mirties – gimimo dangui – metinių išvakarėse. Šią sukaktį minėsime po savaitės. Noriu ir savo vardu pakartoti tai, ką palaimintasis Jurgis 1918 metais savo ingresso į Vilniaus katedrą pamoksle sakė ir savo ganomiesiems žadėjo:

„Matyt, laukiate, koks bus jūsų naujas ganytojas. Štai ko galite laukti ir reikauti iš manęs: <...> rūpinsiuosi būti savo ganomųjų tarpininku ir užtarėju pas Dievą. Eidamas prie altoriaus, laikydamas šv. Mišias – jas aukosiu ne tik už save, bet už visą vyskupiją, kad gerieji sustiprėtų, nuklydę sugrižtų, ligoniai ir nelaimingi būtų suraminti, kad vyskupijos mirusieji patirtų Dievo gailestingumą ir būtų išgelbėti. Būsiu visų mokytojas. Atsidėjęs ir be atvangos, kiekviena proga skelbsiu (ne savo), o Dievo žodį. Šviesiu, kad pažintumėt Dievą – Kristų – Bažnyčią. Priminsiu Dievo ir Bažnyčios įsakymus. Mokysiu dorovės, skleisiu meilę, teisybę, blaivybę. Teiksiu Dievo malonės – Šventus sakramentus. Rūpinsiuosi būti tėvu ir bičiuliu. Būsiu draugas mažiesiems ir jauniems, kad jie pažintų Dievą, mokytųsi maldos, tvarkos, klusnumo, saugosiu jų nekaltumą, saugosiu juos nuo nuodėmių ir papiktinimų. Būsiu bičiulis vargstantiems ir nelaimingiems. Guosiu pavargėlius, raginsiu turtingus, kad dalytųsi su jais žemės gėrybėmis. Neatstumsiu nuo savęs nė vieno, nepaisant kokiai grupei priklausytų. Santaikoje su visais gyvendamas, rūpinsiuos, kad viešpatautų meilė, kad nebūtų barnių, piktos kritikos, neapykantos, nuoskaudų. Noriu būti atlaidus piktiesiems, parama silpniesiems, užuovėja geriesiems. Rūpinsiuos kaip Kristus apglėbti visus; būti visiems viskuo. Noriu jums būti ne kuo kitu, kaip tik tėvu ir ganytoju, Kristaus sekėju. Mano darbo dirva – Kristaus Bažnyčia. Mano partija – Kristus... (o jo dėmesys skirtas visai žmonių įvairovei).

Ko man iš Jūsų laukti?.. Nuo šiol mes būsime viena didelė šeima, tai išvien ir turime dirbti. Aš už Jus melsiuos, bet ir Jūs melskitės už mane. Jūsų maldų prašau kuo karščiausiai. Melskite, kad Dievas man šviestų, mane stiprintų, padėtų visuose mano darbuose. Be Dievo malonės – aš silpnas, nieko negaliu... Kai skelbsiu Dievo žodį, atidarykite man savo širdis! Nes Dievo žodis apie apaštalus ir jų ipėdinius vyskopus sako: 'Kas jų klauso, manęs klauso, kas juos niekina, mane niekina'. Ateinu pas jus su meile, taigi neabejoju, kad ir man atsilyginsite meile. Šventoji Dievo Motina, kuri Aušros Vartuose (ir Žemaičių Kalvarijoje – pridedu) švieti ir mus gėriu globoji, pavedu Tau save ir savo ganomuosius... 'suteik, kad išnyktų neapykanta ir įsiviešpatautų visuotinė meilė, sutaikink mus su savo Sūnumi, kad amžinai linksmintumės danguje'".

Šiuos palaimintojo Jurgio Matulaičio žodžius šią iškilmingą valandą tariau kaip savo žodžius, kaip savo vyskupiškos meilės ir ištikimybės priesaikos žodžius... Dar kartą prašau Jus melsti Dievą malonės, kad pagal šią priesaiką pajėgčiau Jums tarnauti.

Pagal Šventojo Tėvo Jono Pauliaus II mano paskyrimo Jūsų ganytoju dekrete įrašytus Šventojo Rašto žodžius: „Žiūrėkite, kad kas neatsimokėtų kam nors blogu

už blogą, bet visuomet skatinkite daryti gera vieni kitiems ir visiems“ (1 Tes 5, 15), – stengiausi vykdyti ankstesnes savo pareigas, pagal juos stengsiuosi jas atlikti ir Jūsų ganytoju būdamas. Kviečiu visus tokia dvasia bendram darbui, bendram gyvenimui. Amen.

Vyskupas Antanas Vaičius padėkojo Šventajam Tėvui už suteiktą malonę – paskirtą į Telšius didžiai dvasingą ir išsimokslinusi vyskupą Joną Borutą, SJ. Naująjį vyskupą pasveikino katedros klebonas dekanas R.Vėlavičius, Tauragės dekanas kan. V.Gauronskis, Lietuvių katalikų mokslo akademijos akademikai G.Uzdavinys ir Z.Zinkevičius, Vilniaus universiteto Istorijos fakulteto dekanas A.Bumblauskas, Klaipėdos universiteto senato pirmininkas S.Vaitekūnas su kitais universiteto profesoriais, Vilniaus dailės akademijos Taikomosios dailės skyriaus Telšiuose direktorius P.Gintalas, Krikščionių demokratų sąjungos pirmininkas K.Bobelis, Konservatorių partijos valdybos pirmininkas A.Kubilius. Krašto apsaugos viceministras J.Gečas perdavė krašto apsaugos ministro L.Linkevičiaus sveikinimą, o Telšiuose išrinkto Seimo nario G.Vagnoriaus – jo patikėtinė D.Mileikienė. Nuoširdžius sveikinimo žodžius tarė KASP Žemaičių apygardos 10-osios rinktinės vadas majoras M.Grigaliūnas, Lietuvos šaulių sąjungos vadas plk. ltn. J.Širvinskas, LŠS Telšių apskrities, Žemaitijos šaulių 8-osios rinktinės vadas J.Žvirblis, Telšių apskrities viršininkas, Telšių ir Rietavo rajonų merai, įvairių religinių ir visuomeninių organizacijų atstovai.

Naujojo vyskupo ingrese taip pat dalyvavo daug kitų svečių: apaštalinio nuncijaus patarėjas monsinjoras dr. George Antonysamy, vyskupai: Eugenijus Bartulis, Juozapas Matulaitis, Rimantas Norvila, Juozas Preikšas, Juozas Tunaitis, Juozas Žemaitis, MIC, Jonas Kauneckas, Varmijos arkivyskupo pagalbininkas vyskupas Julianas Wojtkowski, mons. Jerzy Steckiewicz, atstovavęs Rusijos europinės dalies apaštaliniam administratoriui arkivyskupui Tadeuszui Kondrusiewiczui, Kaliningrado dekanas kan. A.Gauronskas, Černiachovsko–Sovetsko dekanas A.Eidintas, Telšių vyskupijos kanauninkai, daug kunigų iš Telšių ir kitų Lietuvos vyskupijų, kiti garbingi asmenys ir daugybė tikinčiųjų.

Vasario 10 d. įvyko vysk. RIMANTO NORVILOS ingresas. Iškilėms vadovavo Vilkaviškio dekanas Garbės prelatas Vytautas Gustaitis, dalyvavo per 100 kunigų, tarp jų garbingi hierarchai: apaštalinio nuncijaus Baltijos šalyse laikinasis reikalų patikėtinis dr. mons. George Antonysamy, arkivyskupas S.Tamkevičius, SJ, vyskupai: Eugenijus Bartulis, Jonas Kauneckas, Romualdas Krikščiūnas, Juozapas Matulaitis, Juozas Preikšas, Juozas Tunaitis, Juozas Žemaitis, MIC, Lenkijos Balstogės arkivyskupas Wojciechas Ziembra, Elko vyskupas Edvardas Samselis, Varmijos arkivyskupo pagalbi-

ninkas vyskupas Julijanas Vaitkovkis, Pragos (Varšuva) vyskupo vikaras infulatas Lucianas Svienkovskis, Maskvos arkivyskupas Tadeušas Kondrusiewiczzius, Gardino (Baltarusija) vyskupas augziliaras Antonias Dzie-mianko.

Nuncijaus patikėtinis popiežiaus vardu padėkojo vyskupui J.Žemaičiui už ganytojišką tarnystę ir palinkėjo, kad naujo vyskupo ingresas visiems būtų paskata atnaujinti išipareigojimą kurti Dievo Bažnyčią Lietuvoje. Įteiktas pergamentas – popiežiaus bulė, kuria vyskupas Rimantas Norvila skiriamas Vilkaviškio vyskupijos ordinaru.

Arkivyskupas S.Tamkevičius kalbėjo apie vyskupo J.Žemaičio, MIC, uolumą, nuoširdžiai dėkojo už jo darbus. Naujajam vyskupui linkėjo Dievo palaimos ordinaro darbuose, o vyskupijos kunigams – būti gerais talkin-kais. „Atiduodu savo gimtajai vyskupijai savo geriausią kunigą ir džiau-giuosi, kad jo vyskupišką sostą bus toje vietoje, iš kurios aš pats išsinešiau pačius geriausius prisiminimus“, – kalbėjo arkivyskupas.

Perskaičius popiežiaus bulę, arkivyskupas perdavė pastoralą naujajam vyskupui ordinarui. Pasirašius perdavimo aktą, vyskupas Rimantas Norvila, skambant sveikinimo giesmei, buvo pasodintas į vyskupo sostą.

Padėkos žodį vyskupui J.Žemaičiui, MIC, už jo dėmesį kiekvienam, už atliktus vyskupijoje darbus tarė gen. prel. Antanas Maskeliūnas, pavadinęs jį prašytoju ištiesta ranka: „Vyskupas važinėjo po užsienius su ištiesta ran-ka, prašydamas sušelpiti. Ir visi surinkti centai buvo panaudoti bažnyčių statybai“.

Vyskupas J.Žemaitis, MIC, apžvelgė vyskupijos istoriją, priminė, kiek žmonių ji yra davusi Lietuvai – vien iš Griškabūdžio parapijos yra kilę per 100 kunigų. Prisiminė karo bei okupacijos žaizdas: sugriautas bažnyčias, kunigų kančias lageriuose (per 70 žuvusių!). Priminė prelado Vytauto Gus-taičio sumanumą ir pastangas – jo dėka pastatyta Vilkaviškio katedra. Džiaugdamašis jaunu, energingu naujuoju vyskupu, vysk. J.Žemaitis linkėjo jam Dievo palaimos ir prašė visų tikinčiųjų: „Apsupkite maldos aureole naująjį vyskupą“, o atsisveikinimo kalbą baigė Jono Krikštytojo žodžiais: „Jam skirta augti, man – mažėti!“

Dekanas V.Gustaitis, sveikindamas naująjį vyskupą, pasakė: „Su dide-liu pasitikėjimu ir rūpesčiais suklumpame prie Jūsų kojų ir kaip paklusnu-mo ženklą įteikiame gėlių ir raktą“.

Paklusnumą naujajam vyskupui išreiškė konsultoriai, vienuolės, tikin-čiųjų atstovų vardu Landsbergių šeima.

Pamokslo metu vyskupas ordinaras Rimantas Norvila kalbėjo, kad 1998 m. liepos 11 d. vysk. J.Žemaitis, MIC, dalyvaujant ne tik Lietuvos, bet ir Lenkijos, taip pat Vokietijos ganytojams, kunigams bei garbingiems sve-čiams, konsekrovo naująjį Vilkaviškio katedrą. Katedros pašventinimas –

vyskupijos šventė, liudijanti Bažnyčios augimą, o vyskupo pareigų perdavimas rodo, kad išsaugomas Bažnyčios augimo tęstinumas. Dėkodamas vyskupui J.Žemaičiui, MIC, už daugybę su Dievo pagalba įveiktų sunkumų, vyskupas R.Norvila nuoširdžiai kvietė vyskupą talkinti. Dėkojo arkivyskupui S.Tamkevičiui, SJ, ir Kauno arkivyskupijai, kurie juo rūpinosi, padėjo įgyti išsilavinimą ir darbo patirties įvairiuose dvasinės veiklos baruose. Perimdamas Vilkaviškio vyskupijos sielovadą vyskupas R.Norvila tikisi, kad šis ganytojų pasikeitimas bus palankiai priimtas ir neatneš nerimo, nes jis pats vietos nesirinko, o Dievo valia pateko į Užnemunę. Vyskupas kalbėjo, jog žmonės dažnai jau iš anksto turi susiformavę nuostata, koks turėtų būti vyskupas: vieni laukia, kad jis kurs literatūrą, kaip Kristijonas Donelaitis, Antanas Strazdas, Maironis, Juozas Tumas-Vaižgantas, kiti – kad jis, kaip vyskupas Motiejus Valančius, rūpinsis blaivybe arba, kaip kun. Antanas Mackevičius, ves kovotojų pulkus kautis dėl Lietuvos laisvės. Tad sekutinų pavyzdžių gausu. Tačiau Lietuva dabar jau turi specialistų: politikų, rašytojų ir kitų sričių darbuotojų, todėl vyskupo pareiga – atsidėti dvasiniam darbui – sielovadai, nes to niekas kitas už jį nepadarys. „Su pasitikėjimu atvykstu prašydamas priimti tokį, koks esu, atvykstu čia Viešpaties valia, popiežiaus siuntimu“. Vyskupas išdėstė numatytos veiklos kryptis, prašydamas visų ir maldomis, ir žodžiais, ir darbais palaikyti jį. Kvietė bendradarbiauti visus kunigus, tikinčiuosius ir, paklūstant Dievo valiai bei išgirstant kitų nuomonės, siekti vienybės su Dievu ir tarpusavyje. Vyskupo šūkis – „Mes viliamės gyvuoju Dievu!“

Šv. Mišių aukos metu vaikai prie altoriaus atnešė didžiulį meškiną, šeimos – degančią žvakę, o vyresnieji – duonos kepalą – simbolių nuveiktų darbų ir patirties.

Po šv. Mišių abu vyskopus Lenkijos vyskupų vardu pasveikino Balstogės arkivyskupas metropolitas Wojciechas Ziemia, Rusijos episkopato vardu – Maskvos arkivyskupas Tadeušas Kondrusiewiczzius. Naujasis vyskupas išklaušė Lietuvos Respublikos Vyriausybės, Seimo, apskričių, savivaldybių, mokslo institucijų, įvairių organizacijų sveikinimus. Daugiau kaip pusvalandį užtruko individualūs sveikinimai.

2002 m. vasario 17 d. vyko vyskupo JONO KAUNECKO ingresas į Pavenėžio katedrą. Šventėje dalyvavo per 70 dvasininkų, tarp jų kardinolas Audrys Juozas Bačkis, naujasis Šventojo Sosto apaštalinis nuncijus arkivyskupas Peteris Štefanus Curbrigenas (Peter Stephan Zurbriggen), Šventojo Sosto reikalų patikėtinis mons. Džordžas Antonyssamy, arkivyskupas Sigitas Tamkevičius, SJ, vyskupai: Eugenijus Bartulis, Jonas Boruta, SJ, Rimantas Norvila, Juozapas Matulaitis, Juozas Tunaitis, Juozas Žemaitis, MIC, Antanas Vaičius.

Buvo pagerbtas katedros kriptoje besiilsintis pirmasis Panevėžio vyskupas Kazimieras Paltarokas, ganytojo darbą Panevėžyje dirbęs beveik 31 metus (1926–1967) pasimelsta ir prie Štuthofo kalinio kun. Alfonso Lipniūno kapo šventoriuje.

Iškilmių ceremoniją pradėjęs kardinolas džiaugėsi, kad į Panevėžio vyskupiją sugrįžta jos kraštiečiai – vyskupas Jonas Kauneckas, pradėjęs sunkų ir sudėtingą gyvenimo kelią. Primindamas apaštalo Jono žodžius – „Kiekvienas, kuris gimęs iš Tėvo, nugalį pasaulį“, akcentavo, kad pasaulį nugalį tikėjimas. Tvirtas ir vyskupo J.Kaunecko tikėjimas, sakė kardinolas, padėjo nugalėti kliūtis – juk jis 13 metų laukė, kol įstojo į kunigų seminariją. Vėliau, jau dirbdamas kunigų seminarijos vicerektoriumi ir dvasios tėvu, daug prisidėjo prie būsimų kunigų rengimo. Kiekvienas vyskupas – tikėjimo mokytojas. Tad vyskupas ateina čia skelbti, saugoti bei puoselėti tikėjimo, kalbėjo kardinolas. Jis nuoširdžiai padėkojo vyskupui Juozui Preikšui už atliktus vyskupijoje darbus.

Apaštalinis nuncijus arkivyskupas P.Š.Curbrigenas, kilęs iš Šveicarijos, ką tik atvykęs į Lietuvą, yra jungtis tarp mūsų Bažnyčios ir Šventojo Sosto. Jis pagarbiai sveikino visus susirinkusiuosius. Džiaugėsi, kad jo darbo Lietuvoje pradžia – vyskupo Jono Kaunecko ingresas, tad ir Panevėžio katedra, ir vyskupas Juozas Preikšas, ir vyskupas Jonas Kauneckas – tarsi jo krikštataėviai. Vyskupui J.Kauneckui nuncijus palinkėjo kurti vieningą krikščionišką šeimą, tikėdamas, kad vyskupas galės pasitikėti parapijiečiais, linkėjo Dievo palaimos sielovados darbe. Dėkodamas vyskupui J.Preikšui nuncijus sakė, kad vyskupai emeritai (pensininkai) neegzistuoja, dabar vyskupas galės tarnauti kitaip – malda. Nuncijus perdavė popiežiaus sveikinimus ir Apaštalinį palaiminimą.

Nuncijus įteikė popiežiaus bulę, kuria vyskupas Jonas Kauneckas skiriamas Panevėžio vyskupu ordinaru.

Kan. Vytautui Masiui perskaičius bulę lietuviškai, kardinolas vyskupui Jonui Kauneckui įteikė valdžios ženklą – pastoralą. Vyskupas pasodinamas į sostą.

Vyskupas Juozas Preikšas, sveikindamas naująjį vyskupą, kreipėsi į visus žodžiais „mano panevėžiečiai“, primindamas, jog prieš 13 metų Dievo Apvaizda lėmė, kad jis atvyko į šią vyskupiją. Dėkojo Aukščiausiam už visas per tą laiką patirtas malones, dėkojo broliams kunigams, nešusiems našta, visiems panevėžiečiams, o jų asmenyje ir visai Aukštaitijai už maldas, dvasingumą: „Te Dievas jums atlygina!“ Kreipdamasis į vyskupą J.Kaunecką, kalbėjo: „Tegul jūsų patirtis ir tikėjimo tiesa sėja tikėjimo grūdą į šią Aukštaitijos žemę. Galybių Dieve, globok Panevėžio vyskupiją ir naująjį jos ganytoją!“

Pagarbą ir paklusnumą kapitulos ir konsultorių vardu išreiškė kapitulos kanauninkų pirmininkas kan. Bronius Antanaitis.

Vyskupijos kunigų vardu naujam vyskupui ištikimybę prisiekė mons. Juozapas Antanavičius: „Kiek leis jėgos, tarnausime Dievo tautai, prašydami jūsų palaimos!“ Ištikimybę, pagarbą ir paklusnumą vienuolių vardu prisiekė sesuo vienuolė. Valdžios atstovų ir tikinčiųjų vardu naujam vyskupui ordinarui išreiškė pagarbą Panevėžio miesto meras Voldemaras Jakštas.

Vyskupas Jonas Kauneckas pamokslą sakė iš sakyklos, tad maldininkai sausakimšoje Panevėžio katedroje galėjo ne tik girdėti, bet ir matyti savo naująjį vyskupą. Vyskupas kalbėjo, kad per 25 metus dirbo Žemaitijoje, pamilo tą kraštą. Tačiau Dievo Apvaizdos dėka grįžo čia, kur brendo jo pašaukimas. „Jumyse matau klausimą, ką galima nuveikti? Noriu visus paklausti, ką kartu nuveiksime? Daug kam atrodo, kad Lietuvoje maža meilės, meilės maža ir Panevėžio vyskupijoje. Meilės turime turėti daugiau...“ Vyskupas kalbėjo apie sunkų kelią į mokslą, nuolatinį alkį – duonos trūkumą. Papasakojo ir epizodą, lėmusį jo pašaukimą į kunigystę. Ne viena dieną badavęs, galvodamas apie duonos kąsnį, eidamas pro ledų kioską, pamatė prie jo stovinčią eilutę ir jį pagavo toks pyktis, kad norėjo paėmęs akmenį išdaužyti to kiosko langus. Tačiau netikėtai pamatė ateinančią suvargusią elgetą su krepšiu, o tame krepšyje tebuvo viena riekutė duonos. Staiga viena mergaitė, – ant jos kaklo kabojo kryželis, – išėjo iš eilutės, padėjo savo ledų pinigėlius į elgetos krepšį šalia duonos ir šypsodamasi nuėjo tolyn. Vaikinas susimąstė: yra tikinčių žmonių, galvojančių apie kitus, atsisakančių malonumo kitų vardan. Jeigu dėl elgetos atsisakė ledų mergaitė, nešiojanti kryželį, reikia, kad ir daugiau būtų tikinčiųjų, kuriems rūpėtų kiti. Ir tada vaikiniui dingo visas pyktis, širdį užliejo gerumas, kilo mintis: „Tu turi dirbti dėl tikėjimo“. Taip staiga Panevėžio miesto centre Jonui Kauneckui kilo troškimas tapti kunigu. Tad gal ne atsitiktinai vyskupas pasirinko šūkį – „Žiūrėti Jo žvilgsniu“. Žiūrėti, ko Jėzus Kristus mus moko, ir jei norime pasaulį padaryti geresnį, pirmiausia liudyti savo pavyzdžiu. Ekscelencija galvoja apie prieškaryje veikusių organizacijų atkūrimą. Didžiausia viltis visoje veikloje, kalbėjo vyskupas, jūs, mano kunigai. Noriu jus vadinti tiltų statytojais. Tačiau norint pastatyti tiltą tarp žmonių, būtinas tiltas tarp žmogaus ir Dievo, tarp žemės ir dangaus, tarp kūno ir dvasios... Žodis „kunigas“ reiškia duodantis šventus dalykus. Jeigu popiežius yra vyriausiasis tiltų statytojas, tai kunigai – eiliniai tiltų statytojai... Vyskupas kreipėsi į kiekvieną tikintįjį: „Kiek tu pažįsti vargšų, kiek padėjai, kad jiems būtų geriau? Nuo kiekvieno pagalbos priklauso visų mūsų, visos Lietuvos likimas ir ateitis“. Klausydami jausmingo vyskupo pamokslo susirinkusieji šluostėsi ašaras.

Šv. Mišių metu aukas atnešė Alfonso Lipniūno kultūros centras (jaunystės medį, į kurį sudėtos svajonės, viltis ir meilė), ateitininkai (savo ženklą), trijų Panevėžio bažnyčių eucharistijos dalyviai, Katechetikos centras ir tikybos mokytojai (Šventąjį Raštą), katalikės moterys (duonos kepalą – kaip meilės ir tradicijos simbolį), katedros patarnautojai (vyskupo herbą su įrašytu šūkiu). Seserys vienuolės atnešė šv. Mišioms aukoti skirtą duoną ir vyną.

Po šv. Mišių katedros parapijos salėje vyskupą Joną Kaunecką sveikino, o vyskupui Juozui Preikšui dėkojo Vyriausybės, įvairių institucijų, mokslo įstaigų ir parapijų atstovai.

Dr. Aldona Vasiliauskienė